

Válaszok katolikusok, illetve ökumenikusok érveire

Írta Cserhádi Máttyás

Manapság igeellenes és szellemileg sötét korszakban élünk. Szinte senki nem törődik Istennel, sem az Igéjével. Egy nemrég végzett közvéleménykutatás során azt fedték fel, hogy Magyarországon az embereknek csupán 10%-a tartja magát valamelyik egyház tanításához. Emiatt a világos igei tanítás hiánya miatt nem is tudjuk, mi a jó tanítás, ami viszont lehetőséget ad különböző szekták terjesztéséhez. Az egyházon belül pedig az ökumenizmus rohamos léptékű előrehaladásának lehetünk szemtanúi. Ennek hozománya az, hogy szinte mindenütt jelen van a katolikus egyház a maga képviselőivel a keresztyén felekezeteken belül, és így próbálja eladni magát az evangéliumi keresztyéneknek. Olyannyira sikeres ez, hogy alig lehet találni olyan keresztyén csoportosulást Magyarországon, ami nem ilyen beállítottságú. Róma olyannyira sikeres a maga tanainak terjesztésével, hogy gyakran lehet visszahallani érveit az öt apologetizáló protestánsok szájából is. Ezért ez az írás foglalkozik ezen gyakori érvek elemzésével.

1. Máriához vagy a szentekhez imádkozni nem bibliátlan dolog, hiszen a hívők is egymástól szokták kérni, hogy egymásért imádkozzanak.

Azért fontos ezzel a kérdéssel foglalkozni, mert elég sok katolikus imádkozik Máriához, különösen az ortodoxok részéről. A Mária tisztelet szerves része és ismertetőjegye a katolicizmusnak. Azért is érdemes erre válaszolni, mert riasztó, hogy például az Egyesült Államokban illetve Svédországban, két erősen protestáns országban protestánsok már kezdenek foglalkozni Mária tiszteletével, igaz, „protestáns” módon¹.

Máriához, vagy a szentekhez imádkozni azért bűn, mert ezzel megfosztjuk Istent az Ő dicsőségétől. Csak egy Közbenjárónk van, aki Jézus Krisztus, aki természetfölötti személy volt. Mária és a szentek pusztán emberek voltak. A Biblia erősen tiltja, hogy emberekhez fohászjunk, vagy hogy imádjuk őket. (Jel. 22, 8-9) „Hegyekre emelem tekintetemet, Istenhez” (Zsolt. 100). Azért is tilos lenne Máriához vagy a szentekhez imádkozni, mert már halottak, és nincsen dolguk többé az emberekkel e földön. A Biblia pedig szigorúan tiltja a halottakkal való bárminemű kapcsolat, ezt láthatjuk Saul király és az en-dóri halottidéző esete nyomán (1Sám. 28,3-25).

"Az élők ugyanis tudják, hogy meg fognak halni, de a holtak nem tudnak semmit, és jutalmuk sincs már; hisz még nevük is feledésbe merül, amelyet szereztek maguknak. Szeretetük, gyűlöletük és igyekezetük is mind odavan. Soha többé nem lesz részük abban, ami a nap alatt végbemegy." (Préd. 9, 5-6)

Továbbá teljesen más dolog hogy szólok a hívő testvéremnek, hogy imádkozzon értem, mivel én ezt hétköznapi módon, normális szavakkal teszem meg. Eszembe sem jut, hogy a másikat természetfölötti erővel ruházzam fel, mint Máriát vagy a szenteket, akiknek a szobrai előtt letérdepelnek a katolikus hívők, egy imádságos formulát használva. Néha lehet látni katolikus templomok kövein, hogy egyes katolikusok „bizonyosságot tettek” Máriáról, aki megsegítette őket. A rózsafüzér egy olyan eszköz, amit a katolikus hívek használnak, miközben Máriához imádkoznak. A rózsafüzéren a Mi Atyánkot is elmondják, de az Ave Mariát pedig jóval többször. Mit várhatnának Máriától, ha többször imádkoznak hozzá, mint Jézushoz? Az a Mária, aki azt mondja Jézusról, hogy „amit mond, azt tegyétek is meg.” Teljesen érthető, hogy vannak körülöttünk bizonyosságtevő testvéreink, akik a hitnek a példaképei, de csak példaképek, akiknek a hit ajándéka adatott, és akiknél lehet ezt látni.

Semmi tisztességet vagy imádatot nem lehet irántuk kifejezni, különösen azért nem, mert ámbár igaznak nyilvánítottak, mégis bűnös, tökéletlen emberek; csak Isten személye iránt szabad imádatot kifejezni.

Mária természetfölöttiségéhez szokták hozni a Jel. 12,2-t is. Ez pedig ellentmond annak, hogy Mária büntelen lett volna, hiszen ez az ige éppenséggel amellel szól, hogy Mária a bűneset következményeinek alá van vetve; a fájdalmas szülésnek (1Móz. 3, 16). Ez az igeszakasz pedig különben is képies beszéd.

2. A pápaság teljesen biblikus, és Péter volt az első pápa. Erről szól a Mt. 16,18. Jézus az evangéliumot pedig emberekre bízta feladatul.

A Biblia azt mondja, hogy tilos mások fölött hatalmat gyakorolni, hiszen Isten az embert egyenlőnek teremtette. A pápaság intézményén belül a pápának igenis erőteljes szellemi, sőt néha szinte egyenesen természetfölötti hatalmat kap az egész egyházi struktúra fölött. Különben is a Bibliából hiányzik minden utalás arra vonatkozóan, hogy Jézus egy hatalmas nagy egyházi struktúrát fel akart volna építeni. A katolikus egyházi struktúra nem gyakorlatias, hiszen bürokratikus jellegű, és túl sok hatalmat összpontosít egyetlen ember kezében, a pápa kezébe, így itt túl könnyű lenne a hatalmi visszaélés, mint ahogy már láttuk a történelem során. Ezzel szemben az újszövetségi levelek helyi jellegű gyülekezetekről beszél, helyi vezetéssel. Ezzel szemben a pápaság intézményének kialakulása később alakult ki, az első évszázadokban Krisztus után az egyházi területek erőteljes összpontosításával. Az első pápa I. Nagy Leó, aki pápa lett 440-ben.

Nincsen semmiféle bizonyíték arra (csak a katolikus hagyomány beszél erről, ami ugyanis kérdéses, erről majd később), hogy Péter elutazott volna Rómába, hogy ott őt a város püspökének válasszák. Pál biztosan üdvözölte volna a Római levél üdvözleteiben, ha Péter annyira fontos egyházi tisztséget kapott volna ott. Különben is, ha Péter tévedhetetlen volt, akkor miért lett volna szüksége arra, hogy Pál őt megdorgálja azért, mert nem vállalt közösséget a pogány keresztyénekkal (Gal. 2,7-14)?

A Máté evangéliumából idézett rész megint csak egyetlen kiragadott igevers. A 16. versben ugyanis Péter Jézusról tesz vallást, hogy Ő az Isten Fia. Jézus pedig erre válaszol, hogy erre a hitvallásra építi fel az Ő egyházát. Az a szó, ráadásul, ami Pétert jelöli, a *petros* szó csupán követ jelent a kőszikla szóval ellentétben. Jézus valóban az evangélium terjesztését a tanítványaira bízta (Mt. 28,18-20). De ezen szavak inkább prófécia jelleggel is bírhatott, mivel Jézus megmondta nekik, hogy mi fog majd történni. Természetesen a tanítványok fognak vallást tenni Krisztusról, de ez nem azt jelenti, hogy Jézus, miután felmegy a mennybe, majd ott hátradől, és engedi, hogy a tanítványok munkálkodjanak, majd az idők végén visszajöve megszemléli a tanítványok munkáját. Ez azért van, mert Jézus maga mondja, éppen a Mt. 16,18-ban, hogy ő építi az Ő anyaszentegyházát. Jézus munkálkodik. Jézus azt mondja a tanítványainak, hogy Ő adja a Szentlelket segítőtársul, akin keresztül együtt lesz a tanítványainak. Ez éppen azért van, mert a tanítványoknak szükségük van erre a vezetésre, mivel lehet, hogy hibákat követnének el.

„a Krisztus is feje az egyháznak, és ugyanő megtartója a testnek” (Ef. 5,23)

3. A valódi Biblia 73 könyvből áll, és tartalmaz 7 apokrif iratot is.

Azért kell ezzel komolyan foglalkozni, mert Jézus azt mondja, hogy „az Isten igéje fel nem bontható”, és hogy Isten igéjéből „egy jottányi sem marad el.”. Ezért riasztó látni, hogy a katolikusok simán egy másik Bibliát, az Igazságnak egy másik mérőszinóját alkalmazzák, mint a protestánsok 66 könyvből álló Bibliáját. Ez olyan dolog, mintha Amerikából jönne Magyarországra egy valaki, és nem venné figyelembe azt, hogy itt kilométer per órák sebességgel vezetnek az emberek. Mivel a kilométer az rövidebb a mérföldnél, ezért az amerikai barátunk jóval gyorsabban vezetne a megengedett sebességhatárnál, és egyhamar balesetet okozna. A Jelenések könyvének a vége pedig szigorú figyelmeztetést ad a Bibliaolvasó számára „Én bizonyoságot teszek mindenkinek, aki a prófécia eme könyvének beszédeit hallja: Ha valaki hozzátesz ezekhez, arra az Isten azokat a csapásokat bocsátja, amelyek meg vannak írva ebben a könyvben; ha pedig valaki elvesz e prófétai könyv igéiből, attól az Isten elveszi osztályrészét az élet fájából, a szent városból és mindabból, ami meg van írva ebben a könyvben.” (Jel. 22,18-19).

Éppenséggel az a különös, hogy egészen a Reformációig egységes volt a Biblia, amit a katolikusok azért bővítettek, hogy különbözzenek a protestánsoktól. Eddig olyan római katolikus teológiai szaktekintélyek is elvetették az apokrif iratokat, mint Nagy Gergely, illetve Jeromos, akinek a Biblia felosztását egészen a Reformációig követték. Emellett A hippói és a karthágói zsinatok (Kr.u. 393, ill. 397) által meghatározott felosztások nem bírtak ökumenikus jelleggel; olyan zsinatok, amelyeket ma a római katolikus egyház, és amelyek elfogadták az apokrif iratokat. Amikor ezt a döntést hozták Tridentnél, figyelemre méltó, hogy több katolikus teológus felemelte a hangját az új bibliai felosztás ellen².

4. Az üdvösség valóban cselekedetekből van. Erről olvasunk a Jakab 2, 24-ben.

Ehhez az igeszakaszhoz ajánlatos lenne elolvasni az előtte lévő három verset is, ami Ábrahám hitéről szól. A Biblia tulajdonképpen sok helyen, sokféleképpen beszél az üdvösségről, a megtérésről, az újjászületésről, a megigazulásról, és az üdvtörténetről. Természetesen a hit, ha nincsenek hozzá cselekedetei, halott önmagában (ezért kell elvetni a testi keresztyén fogalmát). De a katolikus, illetve a protestáns megigazulástant illetően kétféle modellt kell elkülöníteni. Alapjába véve a katolikus felfogás a megszentelődést és a megigazulást felcseréli, a megigazulást a megszentelődés eredményének látja.

A katolikus felfogás szerint az ember fokozatosan szentelődik meg, aminek a végén eldől, hogy üdvözülni, vagy sem (a gyakorlatban a katolikusoknak ráadásul nincsenek üdvbizonyosságuk, ami rendkívül fontos dolog!). Ehhez kap néha-néha kegyelmet ennek a feladatnak az elvégzéséhez. De emellett be kell tartani a Tíz Parancsolatot (ami gyakorlatilag betarthatatlan az ember egész élete során), és tennie kell a jó cselekedeteket. Bellarminus nyomán az isteni igazság ráadásul „átruházódik” az emberre, amitől képessé válik ezekre a jó cselekedetekre. Lényegében jó az ember^{3,4}.

A protestáns felfogás szerint az ember alapvetően bűnös, és semmi jóra nem képes (Mt. 19,17). Halott a vétkeiben (Róm. 10,3; Ef. 2,5), sőt Isten ellensége. Így az ember cselekedetei semmire nem viszik. Így Isten Lelkének a bűnös embert újjászüli, így lesz az ember új teremtés (2Kor. 5,17), aki képes Istent követni. Így az igazság a bűnös embernek csak tulajdoníthat, hiszen az ember még bűnös marad megtérése után (noha a Szentlélek vezetésével megszentelődik). Ezért lehet arról szó, hogy Jób igaznak neveztetett (Jób 1,1), de ugyanakkor megtérésre, bűnbánatra volt szüksége. Ezért van az, hogy a Jak. 2,23-ban arról van szó, hogy „Hitt pedig Ábrahám az Istennek, és tulajdoníttatott neki igazságul”.

„A kik nem vérből, sem a testnek akaratából, sem a férfiúnak indulatjából, hanem Istentől születtek.” (Jn. 1,13) Ez az ígevers az Isten gyermekeiről szól. Az kérdés, hogy ha az ember halott bűneiben (Ef. 2,1), akkor hogyan tudja önmagát lelkileg „újjászülni” (vö. Jn. 3,3)?

5. A katolikus egyháznak hatalma van a Biblia fölött, hiszen ő volt az, aki meghatározta azt, hogy az istentisztelet az vasárnapon legyen.

Az a kérdés, hogy miért lett vasárnap az istentisztelet napjává? Azért, mert Jézus vasárnapon támadt fel. Ki valójában a felelős azért, hogy az istentisztelet erre a napra lett téve? Megint Jézus Krisztus. A Jn. 20, 19.26-ból tudhatjuk, hogy azon a napon, amikor Jézus feltámadt, a hétnak az első napja volt, vagyis vasárnap, mivel a zsidóknál a hét első napja vasárnap, amikor is a tanítványai összegyülekeztek. Éppen azért, mert a teremtés hetének a mintájára a szombat nap volt a hét utolsó napja. Továbbá azt olvassuk az 1Kor. 16, 2-ből, hogy a hét első napján van az istentisztelet a keresztyéneknél, amikor is a szeretet adományokat össze kell gyűjteni. Így tehát nem a katolikus egyház határozta meg azt, hogy az istentisztelet vasárnapra essen, hanem ez a Bibliában inherens dolog.

6. Mivel a katolikus egyház előbb alakult a protestáns egyházaknál, így a katolikus egyház az igazi(bb) egyház. Vagy annyi évig maradt volna a világ hiteles keresztyén bizonyágtétel nélkül, ameddig nem jött volna el a Reformáció?

Teljesen felesleges ezen vitatkozni, hiszen megint mindig mindent a Szentírással kell összevetni, hiszen közvetlen Jézus kora után alakult ki az őskeresztyén egyház, az apostolokkal az élen, akik közül többen az Újszövetségnek néhány könyvét írták meg. Csak utánuk alakult ki a katolikus egyház, amelynek a tanításai, mint látjuk, eltérnek a Bibliától. Ezért lett szükséges a Reformáció, hogy visszatérjenek az emberek a bibliai gyökerekhez.

Ez az állítás szintén sem állja meg a helyét, hiszen egészen az apostoli kortól a Reformációig léteztek kisebb keresztyéni közösségek a katolikus vallás mellett. „Mert szoros az a kapu és keskeny az az út, a mely az életre visz, és kevesen vannak, a kik megtalálják azt” (Mt. 7,14). Ilyen evangéliumi közösségből származott Kálvin János, és léteztek olyan előprotestáns csoportok, akik előkészítették a talajt a Reformációnak. Ilyenek voltak a lollárdok, a hugenották, a husziták, és a waldensek, amelyeknek az első írott forrásai egészen a 11. századból származnak, és akik maguk fenntartották a Szentírást saját maguk közt több évszázad során⁵.

7. Máriának nem voltak több gyermekei, és éppen ezért maradhatott szűznek és büntetlennek; ezért vitethetett fel a mennybe.

Ez egy teljesen új dogma, amit még a 20. században találtak ki. Egyébként semmi bibliai, vagy Biblián kívüli bizonyíték nem támasztja alá. A Lk. 1, 35 szerint a Szentléleknek rá kellett szállnia Máriára ahhoz, hogy megakadályozza az eredendő bűnösség átterjedését. Ha Mária tökéletes lett volna, akkor pedig mi szükség volt erre? Különben is, Mária vagy más, szenteknek nevezett emberek tökéletessége teljesen ellentmond a gyakorlati emberismeretnek (Róm. 10, 3). Még a Lukács 1,47-48-ben is így beszél Mária: „És örvendez az én lelkem az én megtartó Istenemben. Mert reá tekintett az ő szolgáló leányának alázatos állapotjára”. A Lk. 1,28 szerint Gábiel angyal azt a nagyszerű tényt közli Máriával, hogy Isten kegyelmébe fogadott.

Az evangéliumokban le van írva, hogy Jézus testvérei nem értették meg az Ő küldetését, és hogy nem hittek benne (Mk. 3,20-35; Mk. 6,3; Jn. 7,5). Pál pedig beszél Jézus testvéreiről a leveleiben (Gal. 1,19; 1Kor. 9,5). A keresztyén hagyomány szerint ugyanis Jakab, aki az Újszövetségi Jakab levelének a szerzője, maga Jézus testvére volt. Ezt a tényt viszont későbbi apokrif, illetve aszkétikus legendák torzították el⁶. Ha Mária valóban szűz maradt egész büntelen életén keresztül, és valóban társmegváltó, akkor miért nincsen feljegyezve róla, hogy ő is hasonlóképpen született, mint az Ő szent Fia, Jézus Krisztus? És hasonlóan Máriának az anyja, és az ő anyja, stb...?

8. A különböző hagyományok is lehetnek az igazság forrásai, hiszen az emberi hittapasztalat az Istennel való találkozás. Ezért hitelesek mindenféle látomás, vagy Mária jelenség.

Itt az alapvető kérdés, hogy az abszolút igazságot ki tudja megállapítani? Milyen jellegű egyáltalán az abszolút igazság? Ez a kérdés azért fontos, mert az abszolút igazsághoz kell viszonyítanunk magunkat. Teljesen értelmetlen egy olyan „igazság”-ban hinnünk, vagy kialakítanunk, ami szemben áll a valósággal. Így kérdés, hogy az az igazság, amit mi vallunk, az valóban abszolút. Mert ha abszolút, akkor mindig lehet hozzá viszonyítani. Ha viszont csak tévedhető igazságunk van, akkor ez relatív igazság lesz csak, és akkor értelmetlenné, céltalanná válik életünk.

Így a fenti kérdés máshogy kifejezve: az abszolút igazságot mennyire mondjuk Istenének, és mennyire emberinek? Hiszen az abszolút igazság csak isteni lehet, hiszen az Isten maga az Abszolút, a fundamentum, jó és rossznak (azaz mindennek) tudója (Jn. 1,1-3). Bármiféle emberi igazságot egyenlővé tenni az isteni igazsággal istenkáromlás, mint például a Sátán hazugsága az Édenkertben (1Móz. 3,5).

Így tehát csak a Bibliát fogadhatjuk el az abszolút igazság mércéjeként, ami Isten szavát tartalmazza, és ami felbonthatatlan egységet alkot, és ami az üdvtörténetet foglalja magába, valamint a keresztyéni életvitalre vonatkozó összes tanítást is. Ezzel szemben a katolikus egyház azt állítja, hogy az igazság alapja nemcsak a Biblia, hanem mellette a szent hagyomány, az apokrif iratok, a hitélmények és különböző természetfeletti jelenések, illetve különböző pápai, illetve zsinati kijelentések is. Továbbá azt is állítja magáról, hogy „az egyház hiteles, hivatalos, és tekintély jellegű előterjesztése a közvetlen hitszabály... a Szentírás nem közvetlen hitszabály.”⁷ Így az igazságról való hiteles nyilatkozást a pápának tartják fenn, aki pusztán ember, aki csak magyarázza a Szentírást, egyfajta második lépcső, aki az Isten és az ember közé van iktatva. Ez azért logikátlan, mert így hitelesebbnek tartják a második lépcsőt (aki ráadásul egy pusztán emberi lény) az elsőnél.

Azzal válaszolnak vissza a katolikusok erre, hogy a protestáns egyházaknak szintén vannak hagyományaik, hitvallásaik. Ez valóban igaz, de a protestáns hagyományok bármikor felülbírálatok, ha a Szentírással nem csengenek össze. Ez ilyen egyszerű. A katolikus egyház ezzel szemben pedig ha valamit hittétellel nyilvánít, akkor azt az üdvösség feltételévé is teszi. A katolikusok gyakran azzal is szoktak válaszolni, hogy a protestánsok maguk is sokszor úgy állítják be saját mondanivalójukat, mintha az lenne a tévedhetetlen igazság, így ne mondjanak a katolikusoknak semmit. Ez nem így van. Az ember mondanivalója akkor kötelező erejűvé válik, ha az történetesen egybeesik a Szentírással. Különben is, ha kiderül, hogy valaki tévedt, akkor a tévedést korrigálni kell. Ha pedig a hit magánügy, akkor megint a semmitmondó relatív igazságnál vagyunk. Márpedig mivel nekünk Kinyilatkoztatást adott, így ezért

érthetővé válik a Szentírás. Ha az igazság csak relatív lenne, akkor nem lehetne megismerni az igazságot, nem lehetne üdvözülni sem.

9. A Jn. 6,54-56 adja az alapot annak, hogy a misén a bor átváltozik Krisztus vérévé, és a kenyér Jézus testévé.

Ehhez célszerű lenne a János evangéliumának hatodik fejezetének egy tekintélyesebb részéből idézni:

„Bizony, bizony, mondom néktek: aki hisz, annak örök élete van. Én vagyok az élet kenyere. Atyáitok a mannát ették a pusztában, mégis meghaltak. De ez az a kenyér, amely a mennyből szállt le, hogy aki eszik belőle, meg ne haljon: Én vagyok az az élő kenyér, amely a mennyből szállt le: ha valaki eszik ebből a kenyérből, élni fog örökké, mert az a kenyér, amelyet én adok oda a világ életéért, az az én testem." A zsidók erre vitatkozni kezdtek egymással, és ezt kérdezték: "Hogyan adhatná ez nekünk a testét eledelül?" Jézus így szólt hozzájuk: "Bizony, bizony, mondom néktek: ha nem eszitek az Emberfia testét, és nem isszátok a véré, nincsen élet tibennetek. Aki eszi az én testemet, és issza az én véretem, annak örök élete van, és én feltámasztom őt az utolsó napon. Mert az én testem igazi étel, és az én vérem igazi ital. Aki eszi az én testemet, és issza az én véretem, az énbennem marad, és én őbenne. Ahogyan engem az élő Atya küldött el, és én az Atya által élek, úgy az is, aki engem eszik, élni fog énáltalam. Ez az a kenyér, amely a mennyből szállt le; ez nem olyan, mint amelyet atyáitok ettek, és mégis meghaltak: aki ezt a kenyeret eszi, élni fog örökké." Ezeket a zsinagógában mondta, amikor Kapernaumban tanított. Tanítványai közül sokan, amikor ezt hallották, így szóltak: "Kemény beszéd ez: ki hallgathatja őt?" Mivel pedig Jézus magától is tudta, hogy ezért zúgolódnak tanítványai, így szólt hozzájuk: "Ez megbotránkoztat titeket? Hát ha majd meglátjátok az Emberfiát felmenni oda, ahol előzőleg volt? A lélek az, aki életre kelt, a test nem használ semmit: azok a beszédek, amelyeket én mondtam nektek: lélek és élet." (Jn. 6,47-63)

Ez egy olyan kérdés, ahol az adott igeszakasz környezetét is el kell, hogy olvassuk, hogy ne torzítsuk azt, amit az adott igevers mond. Tudniillik a János 6-on keresztül Jézus hirdeti az evangéliumot. Ezért a „Krisztus testéből való evés” erre utalhat, hiszen ebbe ágyazódik bele a kenyér átváltozásának, illetve át nem változásának a kérdése. Az üdvösség abból áll, hogy Isten megbocsátja a bűnös embernek a bűneit. Ez egy lelki folyamat, ami során a bűnös ember újjászületik, regenerálódik. Ezért amikor Krisztus arról beszél, hogy az Ő testéből kell enni, az biztosan egy szimbólikus dolgot kell, hogy jelentsen. Éppen ezért állítja szemben Jézus az Ő testét a zsidó atyák kézzel fogható kenyérével: az egyik fizikai, anyagi dolog, vagyis kenyér, míg a másik kenyér lelki kenyér, ami a lelket táplálja a bűnök megbocsátásán keresztül. Éppen ezért értetlenkednek a zsidók a fenti igeszakaszban, hogy Jézus a saját testéről beszél, amit meg kell enni? Nem, ez Jézus áldozatában való részesedést jelenti. Különb is, ha valóban Krisztus testét kellene enni, akkor kérdés, hogy miért nem engedte akkor Jézus ezt, amikor a 34. versben azt kéri Tőle, hogy adjon ebből a kenyérből.

Különb is, azt hinni, hogy az ember az üdvösségben részesedik, ha kannibális aktust hajt végre abszurd.

Krisztus az Utolsó Vacsoránál nem áldozatot mutatott be (ez egy nappal később történt), és végképp értelmetlen azt hinni, hogy az Utolsó Vacsoránál Krisztus a saját testéből mutatott volna fel egy darabkát.

10. Szabad elmenni misére, hiszen ott is szó esik Istenről. Különb is, ezzel a felebaráti szeretet fejezzük ki a katolikusok iránt.

Ha szabad misére elmenni, akkor szabad mormon, vagy a Jehova tanúi alkalmaira is elmenni? Egy ateista is szép szavakat mond, de attól függetlenül nem hisszük ugyanazt a valóságról. Nem kell feltétlenül elfogadni a másik ember gondolkodását, ahhoz, hogy jól kijöjjünk vele. Nem ez kell, hogy jelentse egy barátság fennmaradását. Ha így van ez, akkor a két fél félértett valamit. Miért korlátozzuk a felebaráti szeretet gyakorlását a misézésre?

„A szeretet képmutatás nélkül való legyen. Iszonyodjatok a gonosztól, ragaszkodjatok a jóhoz.” (Róm. 12,9)

11. A megtért katolikus nyugodtan maradjon a katolikus egyházban, ha akkor találkozott Krisztussal. Ez nem üdv kérdése.

“Ne legyetek a hitetlenekkel felemás igában, mert mi köze egymáshoz az igazságnak és a gonoszságnak, vagy mi köze van a világosságnak a sötétséghez? Vagy mi azonosság van Krisztus és Beliál között? Vagy milyen közösség van hívő és hitetlen között? Hogyan fér össze Isten temploma a bálványokkal? Mert mi az élő Isten temploma vagyunk, ahogyan az Isten mondta: "Közöttük fogok lakni és járni, Istenük leszek, és ők az én népem lesznek. Ezért tehát menjetek ki közülük, és váljatok külön tőlük, így szól az Úr, tisztátalant ne érintsetek, és én magamhoz fogadlak titeket, Atyátokká leszek, ti pedig fiaimmá és leányaimmá lesztek, így szól a Mindenható Úr." (2 Kor. 6, 14-18)

A hitet nem lehet felparcellázni. Ha tudjuk, hogy az a vallási csoport, amelyben vagyunk, nem ragaszkodik a tiszta hithez és a tiszta Igéhez, akkor abból a közösségből ki kell lépni. Biztosak lehetünk abban, hogy egyetlen hívő ember sem tenné meg, hogy egyszerűen felszedi a sátorfáját, és belépne a mormon egyházba, annak ellenére, hogy még megtartaná az összes hitelvét, de tudván, hogy a mormon egyház szekta. Jóval fontosabb, hogy egy olyan gyülekezethez tartozzak, amelyben tiszta, igei tanítást kapok, hiszen táplálkozni kell. Az emberi barátságot ne tegyük annak függvényévé, hogy valaki ragaszkodik a (lehetséges) hibás gyökereihez. A katolikusoknak igenis fel kell tenniük magukban őszintén a kérdést, hogy ki a valódi atyjuk, a „szentatyja”, a pápa, vagyis az Úr Jézus Krisztus?

12. Létezik Purgatórium, ahol a lelkek megtisztulnak bűneikből. Erről szól a 1Kor. 3,14-15 igevers.

A Purgatórium alapelve azért ütközik a Bibliával és az Evangéliummal, mert ezek arról szólnak, hogy Jézus egyszer halt meg az emberek bűneiért. Jézus bűnné lett értünk (2Kor. 5,21), hogy az Atya Öröjta mérhesse ki az ítéletét a mi bűneinkért. Ha Isten már egyszer megbüntetett egy bűnt, akkor nem bünteti meg még egyszer. Különb is, a bűn zsoldja a halál (Róm. 6,23), és akár egyetlen bűnért az Istentől való elszakadás, a másik halál a büntetés. És ha egyetlen bűnt követünk is el, az ugyanolyan, mintha az egész törvényt megszegtük volna (Jak. 2,10). Azt kell itt megérteni, hogy Jézus tökéletesen, hiány nélkül szenvedte el a bűnért járó büntetést, noha a hívő ember életében még elszenvedheti a bűneinek a következményeit. A Purgatórium elvben egyfajta tisztítóüz. A katolikus hit szerint vannak olyan emberek, akik a mennybe jutnak anélkül, hogy a Purgatóriumba akár egy percig kell, hogy szenvedjenek. Ez azt feltételezi, hogy az emberek minimum kétféleképpen üdbözülnhetnek. Jézus ezzel szemben egyetlen útról beszél, arról, hogy a hívő vétkei tökéletesen fel vannak oldva az Ő halálában.

A római katolikus tanítás a Purgatóriumról nagyon sokféle volt, elég változatos formában jelent meg. Legújabbán azt állítják, hogy a Purgatórium, a tisztító tűz az egy olyan hely közvetlenül Isten körül, ahol a hívő ember még megtisztulhat, a mennyország előcsarnoka. Egyfajta élmény, ahol a hívő ember Isten közvetlen jelenlétében felismeri bűneit. Ezzel azért nem érthetünk egyet, hiszen Isten mindenütt jelen van, mert „Őbenne élünk, mozgunk, és vagyunk” (ApCsel. 17,28). Isten mindenütt jelen van, és minden bűnünket lát, minket tökéletesen ismer, legfeljebb mi nem veszünk Őröla tudomást. Különben is, a megtérés élménye itt a földön az az esemény, amikor felismerjük elvesztettségünket és bűneink súlyát. Nem valamiféle Purgatóriumban. Különben is, mi történik azokkal a lelkekkel, amelyek bejutnak a Purgatóriumba közvetlenül Krisztus visszajövetele előtt?

Mégis, akkor mit jelenthet ez az igevers? Arról van szó benne, hogy Isten megvizsgálja a hívők életének a munkáját, hiszen a hívőknek be kell számolniuk arról, hogy ők mit tettek hívő életük során, hogyan szolgálták Istent. Éppen ez ösztökéli a hívő embert a szent életre. A hívő emberek messze nem tökéletesek, és van, amikor engedetlenek Istennel szemben. Ettől függetlenül Isten az Ővéit szereti, és igaznak tekinti. Ha egy hívő történetesen engedetlenkedik, és nem jó alapra épít, akkor az ő munkája megég, de ő viszont megmenekül, megvan az üdvössége.

Referenciák

1. <http://www.tlig.org/swed.html>
2. <http://www.christiantruth.com/canon.html>
3. http://www.geocities.com/cs_matyi/udvajandeka.pdf
4. http://www.bereanbeacon.org/articles/Catholic_Lutheran_Accord.htm
5. <http://www.homecomers.org/mirror/martyrs036.htm>
6. Uhlmann P. H. Róma tantételei a Biblia fényében. Authenticus kiadó. Würzburg. 1993.
7. Schütz Antal. Dogmatika, I. kötet.; Vat, 3 cp 2 3 4 Denz 1792 1798 1800